

HỒI THỨ BA

CHUYẾN TIÊU ĐỊNH MỆNH

Trong căn phòng được dành riêng cho Lộ Vân Phi, nhị tiểu thư của Bàn Long Sơn Trang Tào Xuân Cẩm và Lộ Vân Phi đứng đối diện nhau, thân tình cả hai trông đều căng thẳng như cặp gà chọi trước trận đấu.

Là đối tượng rất đáng ngờ nên Lộ Vân Phi được bố trí trong căn phòng có hệ thống giám sát rất bí mật. Đường Du Bình và Khâu Tử Dục có thể quan sát mọi diễn biến bên trong mà không sợ bị phát giác.

Chỉ thấy Tào Xuân Cẩm hùng hổ như đang vấn tội:

- Lúc chúng ta chia tay ở Nam Dương, huynh nói rằng sẽ đến tìm ta. Thế mà bây giờ huynh tới Trịnh Châu lại lặng lẽ vào khách điếm này.

Lộ Vân Phi nhỏ nhẹ nói:

- Tào cô nương! Tại hạ đâu thể đường đột tới thăm?

- Vì sao không thể?

- Vì chúng ta mới gặp nhau có một lần.

- Chỉ cần quen nhau là được, kể gì mấy lần? Huynh đã hứa là sẽ đến tìm ta, nay dám thất ước sao?

Lộ Vân Phi nói thẳng:

- Tại hạ không hứa. Chỉ vì cô nương đề xuất, do thể diện mà tại hạ không thể từ chối...

Tào Xuân Cẩm trơ tráo hỏi:

- Như vậy huynh không muốn làm bằng hữu với ta sao?

- Tại hạ không nói thế. Người trong giang hồ với nhau, dù nam hay nữ, không phải địch nhân mà đều là bạn hữu.

- Huynh định quanh co với ta ư?

Đường Du Bình thừa biết tính khí của Tào Xuân Cẩm, vì thế không ngạc nhiên trước thái độ trơ tráo và giọng nói thô bạo đó của cô ta. Đường Du Bình biết nữ nhân đó nhưng song phương không đi lại gì với nhau. Lộ Vân Phi hoàn toàn không tỏ ra hứng thú gì khi phải tiếp chuyện với vị thiên kim của Bàn Long Sơn Trang:

- Tào cô nương, tại hạ tới Trịnh Châu là vì có việc cần giải quyết, chưa có lúc rảnh rỗi...

Tào Xuân Cẩm ngắt lời:

- À! Ta hiểu rồi! Huynh đã phải lòng nữ chủ nhân mới của Đường gia lão điếm đúng không?

Lộ Vân Phi nghiêm giọng:

- Tại hạ mới lần đầu tới đây...

- Thế thì tốt, tôi là chủ nhân ở đây sẽ đưa huynh đi thăm các nơi thắng cảnh.

- Tại hạ chưa có thời gian rảnh rồi..

Tào Xuân Cẩm lườm một cái thật dài hỏi:

- Huynh khi nào mới rảnh?

- Có lẽ sau khi xong việc, tại hạ sẽ đến quý trang bái phỏng.

- Nhưng huynh bận rộn việc gì nói xem. Tôi không phải khoe khoang nhưng khắp vùng Trịnh Châu này, tôi chỉ cần lên tiếng nói một tiếng là xong tất, cho dù việc lớn hay nhỏ gì cũng thế!

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Thịnh tình đó xin tâm lĩnh. Nhưng tại hạ chỉ làm chút việc riêng.

Giọng Tào Xuân Cẩm lạnh lốt nói:

- Huynh cự tuyệt tôi sao?

Rồi bước lên hai bước sát người Lộ Vân Phi tiếp:

- Huynh chớ cậy mình là Kim Bài Sát Thủ lừng danh thiên hạ. Nói cho huynh biết rằng ở Trịnh Châu này tôi có thể làm cho huynh mỗi bước đều khó đi.

Tào Xuân Cẩm không đẹp nhưng cũng không thể nói là xấu, chỉ là tính tình phóng đảng và ngang ngược không sao chịu thấu. Lộ Vân Phi lùi một bước nghĩ thầm:

- Lúc ở Nam Dương tình cờ mà gặp cô ta, chỉ đàm đạo có mấy câu ai biết là dẫn đến tai họa thế này? Nhưng Bàn Long Sơn Trang là đại bang phái, bá chủ nhất vùng này, nếu đắc tội với cô ta thì ảnh hưởng đến đại sự. Nên khéo léo tìm cách gỡ bí mới được!

Nghĩ đoạn cười khổ đáp:

- Tào cô nương đừng giận. Chẳng qua tại hạ vụng nói thôi. Hay thế này vậy! Tại hạ sẽ đưa cô nương ra phố uống vài chén coi như tạ tội, được không?

- Không! Tôi không cần huynh bồi tội. Tôi là chủ nhân ở đây, đương nhiên sẽ tiếp đãi huynh!

Lộ Vân Phi quần bách nói:

- Cung kính bất như tòng mệnh vậy!

Tào Xuân Cẩm mỉm cười duyên, đổi cách xưng hô:

- Thế thì đi thôi nào! Mọi người nói thật, thích huynh quá!

Lộ Vân Phi sửa lại trang phục đôi chút rồi miễn cưỡng theo Tào Xuân Cẩm ra khỏi phòng.

Đường Du Bình từ chỗ nấp nhìn theo hai người, lòng bần thần suy nghĩ:

- Lộ Vân Phi là người chỉ mới nổi danh đã làm chấn động giang hồ với Kim Bài Sát Thủ, nhưng rất ít người biết quá khứ của nhân vật bí ẩn này. Nay y đến bôn điểm với danh nghĩa bán mạng làm nhân đầu tiêu sư với mục đích gì? Nếu y có âm mưu gì thì bài hiệu Đường gia lão điểm có bị hủy dưới tay y không? Kế hoạch của Đường đại lão có thể đối phó với nhân vật bí hiểm này không?

oOo

Giữa phố đông, Tào Xuân Cẩm cứ tự nhiên tì hấn vào người Lộ Vân Phi như chỗ không người. Hầu như toàn thành Trịnh Châu đều biết Tào Xuân Cẩm là nữ nhân gân bướng, phóng đảng, hỷ nộ bất thường, dù thị làm gì người ta cũng lờ đi vì ghét và sợ.

Lộ Vân Phi cố tìm cách gỡ bí, vừa đi vừa tính:

- Là nam tử hán mà không thoát được vòng kiềm tỏa của nữ lưu thì hèn thật! Nhưng địa phương này là thiên hạ của Bàn Long Sơn Trang, chuốc oán với cô ta tất sẽ gặp nhiều phiền phức. Làm sao để thoát được cô ta để mà đừng mất hòa khí đây?

Tào Xuân Cẩm bấu lấy vai chàng, quay sang hỏi, môi gần chạm vào má Lộ Vân Phi:

- Chúng ta vào đâu đây?

Lộ Vân Phi đỏ mặt, cố tránh xa một chút:

- Ở đây tại hạ không quen...

- Thôi được, đến Chính Dương Xuân. ở đó rất yên tĩnh, là nơi lý tưởng để nói chuyện tâm tình.

- Khách tùy ý chủ vậy! Tại hạ không có ý kiến gì .

Đột nhiên chàng thấy Xuyên Thành Thử Tam Lang đứng trước một quầy thảo dược, đưa mắt nháy nháy mình. Lập tức trong đầu lóe lên một ý dừng lại nói:

- Tào cô nương xin chờ tại hạ một lát. Tại hạ rẽ vào điểm bên kia mua vài thứ dược liệu rồi sẽ quay lại ngay.

Tào Xuân Cẩm bĩu môi:

- Dược hiệu tí xíu này thì có gì đáng mua chứ? Huynh chẳng cần mất công, cứ kê tên thứ mình cần, mọi bảo người mang đến cho.

- Sao lại thế? Chỉ một vài loại bình thường thôi, đâu dám làm phiền.

Nói rồi không chờ đối phương kịp phản ứng liền bỏ đi ngay.

Đầu tiên chàng đến quầy hỏi một vài thứ dược liệu mà biết chắc trong đó tiểu hiệu này không có, sau đó bước nhanh tới chỗ vắng. Tam Lang bước lại gần:

- Đại ca! Làm sao lại theo thứ nữ nhân...

Lộ Vân Phi ngắt lời nói nhanh:

- Lão tam, chúng ta đến Chính Dương Xuân. Người cố nghĩ cách giúp ta thoát khỏi nữ nhân đó!

Tam Lang toét miệng cười:

- Chuyện đó dễ ợt!

- Nhưng không được làm cô ta tức giận!

- Yên tâm đi!

Lộ Vân Phi vội vã bước ra đường.

oOo

Chính Dương Xuân là một tửu lâu vào loại hào hoa ở Trịnh Châu. Trong một phòng rộng có tới năm sáu bàn ở thượng lầu chỉ có Tào Xuân Cẩm và Lộ Vân Phi đối ẩm, trên bàn toàn cao lương mỹ tửu, ngoài ra không còn khách nhân nào khác. Chắc bọn điểm tiểu nhị ở đây không lạ gì thói đĩnh đạc của vị thiên kim của Bàn Long Sơn Trang này, sẵn sàng thỏa mãn mọi nhu cầu vô điều kiện.

Rượu đã được ba tuần, đã thấy đôi má Tào Xuân Cẩm ửng hồng. Từ chỗ đối diện, Tào Xuân Cẩm chuyển sang ngồi sát vào Lộ Vân Phi, nép vào người chàng thủ thi:

- Lộ đại ca, thiếp thấy chàng là một nam tử chân chính. Lúc ở Nam Dương, chỉ cái nhìn đầu tiên là thiếp yêu chàng ngay! Tiếc rằng lúc đó có công chuyện không thể ở lại. Bây giờ chàng đến Trịnh Châu sẽ là sở hữu của thiếp rồi. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ mà!

Đôi mắt đã nhuộm hơi men nhưng vẫn lóng lánh muôn vạn ý tình.

- Tào cô nương! Uống rượu đi! Tại hạ cùng cô nương chén này...

Chàng nói xong dịch xa thêm một chút.

- Lộ đại ca, sao chàng khách khí thế? Sợ gì chứ? Xưa nay thiếp chưa từng yêu một nam nhân nào, chàng là người đầu tiên đấy!

- Tại hạ rất vinh hạnh thay.

Nói thế nhưng rửa thắm:

- Chỉ sợ cả chục nam nhân từng qua tay ngươi rồi...

Hai người cùng nâng chén. Uống xong, Tào Xuân Cẩm chột ré lên:

- Điểm tiểu nhị!

Một tên tửu bảo ló vào cửa:

- Nhị tiểu thư sai bảo gì?

Tào Xuân Cẩm ra lệnh:

- Đóng cửa lâu lại cho ta. Ngươi cũng xéo đi nơi khác!

Tên tửu bảo khúm núm cúi người đáp:

- Tuân lệnh!

Tào Xuân Cẩm nói với theo:

- Cấm không ai được vào!

Nhưng khi cửa lâu vừa đóng vào thì chột nghe tên tửu bảo la lên hốt hoảng, đồng thời cánh cửa bị đánh bật tung. Một vị công tử ăn vận quý phái đứng oai nghiêm ngay giữa cửa lâu, sau lưng còn có tên tiểu đồng. Vị công tử không phải ai khác đó chính là Võ Lâm Công Tử Lô Nguyên Khánh!

Tào Xuân Cẩm vội đứng dậy kêu lên:

- Chàng đấy ư? Lô đại công tử ...

Lô Nguyên Khánh cất giọng lạnh lùng:

- Không sai! Chính là bốn công tử.

Tào Xuân Cẩm cười gượng nói:

- Lỗ đại công tử! Chàng tới đây thật đúng lúc. Xin vào đi! Để thiếp sai tiểu nhị đổi bàn rượu khác .

Võ Lâm Công Tử cười nhạt đáp:

- Nhị tiểu thư! Xin lỗi vì đã làm cô mất nhã hứng. Nếu bốn công tử biết cô đang tiếp khách thì không đến làm gì.

Đôi má đỏ hồng của Tào Xuân Cẩm hơi tái đi. Võ Lâm Công Tử liếc xéo Lộ Vân Phi rồi quay sang Tào Xuân Cẩm hỏi:

- Nhị tiểu thư! Cô cũng thích tên cầu tử đó sao? Lộ Vân Phi đứng phất lên định phát tác nhưng chợt nghĩ ra:

- Đây nhất định là mưu chước của Xuyên Thành Thủ rồi!

Vả lại muốn trừng trị Võ Lâm Công Tử trong lúc này, hoàn toàn không đáng.

Tào Xuân Cẩm nhìn Võ Lâm Công Tử hỏi:

- Chàng ghen thiếp đã uống rượu với vị này ư?

- Không đáng! Trên giang hồ người ta thường đồn đại. Bây giờ ta mới tin.

- Đồn đại thế nào?

- Không cần nói ra. Tự cô cũng thừa biết.

Tào Xuân Cẩm tái mặt:

- Hừ ta phải giết người!

Võ Lâm Công Tử nhú mày hỏi:

- Giết người ư? Giết ai?

- Giết người nào đã đặt điều ác với ta!

- Chẳng lẽ bây giờ còn có người đặt điều ác ý với cô?

Tào Xuân Cẩm bỗng dịu giọng:

- Đại công tử! Hãy nghe thiếp nói đã! Lộ đại hiệp đây là cao thủ mà cha thiếp thân mời về tề trang, tình cờ gặp trên phố nên thiếp mời đến đây xin chàng chớ có hiểu lầm.

Lộ Vân Phi không khỏi cười thâm.

Võ Lâm Công Tử bĩu môi nói:

- Hắn là cao thủ ư?

- Úi chao! Chàng không biết nhân vật Kim Bài Sát Thủ lừng lẫy khắp vùng Kinh Tương ư?

Võ Lâm Công Tử chợt biến sắc.

Hiển nhiên hắn không lạ gì danh hiệu này:

- Hắn là Kim Bài Sát Thủ ư?

Vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn Lộ Vân Phi tỏ ý không tin.

- Chẳng lẽ thiếp nói dối với chàng?

Võ Lâm Công Tử hồ nghi nói:

- Ta từng gặp hần một lần, đồng bọn của hần là một tên trộm...

Tào Xuân Cẩm nhìn Lộ Vân Phi hỏi:

- Có chuyện đó sao?

Võ Lâm Công Tử cười gằn đáp:

- Cứ hỏi hần thì biết.

Lộ Vân Phi nói:

- Tại hạ chỉ vì không thích kẻ cậy thế hiếp nhân thôi!

Võ Lâm Công Tử vẫn không rời mắt khỏi Lộ Vân Phi:

- Người đúng là Kim Bài sát Thủ?

- Tại hạ xưa nay không dùng ngoại hiệu để lừa người.

- Rất tốt! Bằng danh hiệu của người, bổn công tử có thể cùng người phân cao hạ. Còn nhớ lời tối qua chứ?

- Đương nhiên! Các hạ cứ chọn thời gian và địa điểm.

Tào Xuân Cẩm nhíu mày, hết nhìn người này lại nhìn người kia.

Võ Lâm Công Tử anh tuấn, phong lưu. Còn Lộ Vân Phi phong độ nho nhã trong lòng cô ta lúc này yêu cả hai người.

- Đại công tử, định đánh nhau ư?

- Chúng ta đã có định ước từ trước.

- Xin hãy vì thiếp mà bỏ chuyện can qua được không?

Võ Lâm Công Tử hơi ngần ngừ một lát rồi lắc đầu:

- Chỉ sợ rất khó.

Tào Xuân Cẩm buột miệng:

- Nếu hai vị đánh nhau người nào bị thương thì thiếp cũng...

Cô ta kịp dừng giữa chừng. Lúc này Lộ Vân Phi không muốn tranh chấp với tên kiêu ngạo này. Hiện chàng còn có đại sự phải làm, không thể bị sao nhãng bởi những chuyện vặt vãnh.

Võ Lâm Công Tử hỏi:

- Thế nào? Bây giờ chúng ta cùng ra khỏi thành chứ?

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Lúc này không phù hợp.

- Vì sao?

- Các hạ hãy nhớ lời ước là giữa chúng ta không có người thứ ba.

Võ Lâm Công Tử liếc mắt sang Tào Xuân Cẩm rồi nói:

- Vậy thì chỉ hai chúng ta ra khỏi thành thôi.

Tào Xuân Cẩm chột kêu lên:

- Như thế không được! Thiếp sẽ trả lời thế nào với gia phụ?

Võ Lâm Công Tử đành nói:

- Thôi được! Đành chờ lúc khác vậy.

Lộ Vân Phi đồng tình:

- Chúng ta còn nhiều cơ hội.

Rồi thừa cơ nhìn Tào Xuân Cẩm nói:

- Nhị tiểu thư! Tại hạ có chuyện này muốn đi trước một chút. Các vị cứ ở đây đàm đạo, hẹn gặp lại ở Bàn Long Sơn Trang!

Dứt lời ôm quyền rồi bước nhanh ra cửa.

Vì có Võ Lâm Công Tử đứng cạnh nên Tào Xuân Cẩm không biết làm gì hơn đành gọi theo:

- Sẽ gặp lại ở bốn trang!

oOo

Lộ Vân Phi về đến phòng mình ở Đường gia lão điểm thì đã thấy nhị tổng quản đứng chờ ở cửa. Hai người vào phòng tọa định xong, Khâu Tử Dực mở lời:

- Lão đệ vừa đi uống rượu về ư?

Bây giờ chàng đã thành người trong Đường gia nên cách xưng hô cũng thay đổi.

Lộ Vân Phi biết mình cùng Tào Xuân Cẩm ra khỏi Đường gia lão điểm tất ai cũng biết nên thật thà đáp:

- Tiểu đệ bị Tào nhị tiểu thư đeo bám quá phải đi, may được một vị bằng hữu giải vây cho!

Khâu Tử Dực gật đầu:

- Ồ, Lão huynh có nghe nói qua.

Rồi thay đổi đề tài:

- Lão đệ, đại tiểu thư bảo ta nói lại với lão đệ một việc.

- Xin cứ nói!

Khâu Tử Dực háng giọng rồi bắt đầu:

- Chúng ta dự định tiếp nhận một chuyến tiêu, đưa một người đến quan ngoại, ba ngày sau thì khởi hành. Đại tiểu thư muốn lão đệ phụ trách chuyến này.

Lộ Vân Phi à lên một tiếng, mắt sáng lên hỏi:

- Đối tượng là nhân vật thế nào?

Khâu Tử Dục đáp:

- Hắn tên là Điền Vĩnh Ân, từng làm hộ vệ ở phủ Thượng Thư, sợ cừu gia trước đây trả thù trên đường về cố gia tận quan ngoại nên tìm đến bôn điểm.

Lộ Vân Phi tỏ ra do dự nói:

- Khâu tổng quản, tiểu đệ còn chưa quen nghề, mong được chỉ giáo.

Khâu Tử Dục cười đáp:

- Chỉ giáo thì không dám. Mục đích cốt sao bình an thuận lợi là được. Qui củ của bôn điểm xưa nay hàng hóa là trên hết tính mạng chỉ là thứ yếu.

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Điểm này tiểu đệ biết, vì thế mới đến đây bán mạng.

- Còn một việc nữa. Việc bảo tiêu phải tuyệt đối giữ bí mật, không được tiết lộ thân phận cho bất cứ ai!

- Tiểu đệ nhớ rồi!

- Còn cách thức và đường đi thế nào, đại tiểu thư sẽ nói cho lão đệ biết.

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Tốt lắm! Chợt nói thêm:

- Tiểu đệ có vấn đề này..

Khâu Tử Dục ngắt lời cười hỏi:

- Lão đệ định hỏi về chuyện thù lao ư? Cứ theo định ước, lão đệ sẽ được nhận một phần ba...

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Không! Tiểu đệ định hỏi trong quá trình bảo tiêu trong điểm có cho thêm người tùy hành không?

- Có, nhưng bí mật bảo vệ.

- Tiểu đệ có thể tìm người giúp đỡ chứ?

- Cái đó, cần phải thỉnh thị ý kiến đại tiểu thư. Nhưng lão huynh cho rằng có thể.

- Khâu tổng quản còn gì chỉ giáo nữa không?

- Không! Chỉ có mấy việc thế thôi để lão đệ biết trước mà có sự chuẩn bị.

- Xin đa tạ Khâu tổng quản.

- Chúng ta đã thành người nhà, đừng nên khách khí!

Khâu Tử Dục vừa nói vừa vỗ nhẹ vào vai Lộ Vân Phi rồi bước ra khỏi phòng.

o0o

Đến chiều ngày thứ tư, Khâu Tử Dục dẫn theo một lão nhân chừng năm mươi tuổi không đến nỗi gầy gò nhưng da mặt vàng bủng như mang trọng bệnh đến phòng Lộ Vân Phi. Chàng biết ngay lão nhân là đối tượng bảo tiêu, nên lướt mắt nhìn kỹ, nghĩ thầm:

- Giả trang khá đấy, không đến nỗi chướng mắt! Tuy nhìn kỹ thì có gì khác thường nhưng không dễ phát hiện ngay được.

Khâu Tử Dục trầm giọng nói:

- Lão đệ đây là người thân thích của người, nói là bằng hữu cũng được. Đang mắc trọng bệnh, nhờ lão đệ đưa giúp về nhà.

Lộ Vân Phi gật đầu rồi quay sang lão nhân hỏi:

- Bằng hữu là Điền Vĩnh Ân?

Lão nhân gật đầu đáp:

- Chính phải. Tiêu đầu xung hô thế nào?

Khâu Tử Dục liền cướp lời:

- Điền lão ca! Chỉ cần biết vị này là thân thích của lão ca, vì sinh bệnh nên phiền đưa về nhà, thế là đủ. Trên đường mọi việc sẽ do lão đệ này làm chủ. Điều cốt yếu nhất là làm thế nào qua mắt kẻ đối đầu với lão ca để bình an tới được quan ngoại.

Điền Vĩnh Ân nín lặng.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Khâu tổng quản, vị bằng hữu này hóa trang ư?

Khâu Tử Dục cười đáp:

- Không sai! Dùng thủ pháp hoá trang để bảo mật.

Lộ Vân Phi hỏi tiếp:

- Bao giờ thì khởi hành?

- Hoàng hôn là bắt đầu hành trình.

Điền Vĩnh Ân lo lắng hỏi:

- Khâu tổng quản! Tôi phát giác rằng cừu gia đã tới thành Trịnh Châu rồi !

Khâu Tử Dục trấn an:

- Điền lão ca cứ yên tâm. Bây giờ lão ca đã được đặt trong sự bảo vệ của Đường gia lão điểm. Xưa nay, chúng ta không bao giờ để khách nhân phải thất vọng. Điền lão ca không phải là vị khách đầu tiên.

Lộ Vân Phi định hỏi cừu nhân của Điền Vĩnh Ân là những người nào nhưng nghĩ kỹ lại thôi. Bởi chàng là tiêu sư, nếu muốn hỏi thì nên hỏi Đường đại tiểu thư là hơn.

Sau khi hai người rời khỏi phòng, Khâu Tử Dục nhìn Lộ Vân Phi cười nói:

- Lão đệ, chuyến tiêu này được thỏa thuận sáu nghìn lạng bạc, như vậy thù lao của lão đệ là hai nghìn lạng bạc, khi trở về sẽ nhận đủ số. Còn chi phí dọc đường đã chuẩn bị sẵn trong túi trên yên ngựa rồi, chi tiêu đừng lo thiếu.

Lộ Vân Phi gật đầu không nói thêm nghĩ:

- Mỗi chuyến hai nghìn lạng, năm chuyến là một vạn lạng, ăn mấy đời không hết. Tuy nhiên nếu chuyến này không trót lọt thì mạng mình cũng không đáng một xu. Nếu vì thế mà mất mạng thì còn nói gì đến chuyện hưởng thụ tiền thù lao nữa. Mạng người tính bằng vàng bạc, cũng là điều đáng lo nghĩ đấy.

oOo